skt. loye 2012

modstand janes verden a hunting
map program og de nominerede
n skt. loye 2012

Tekst: Charlotte Jul/items.nu

der skal være en vis modstand

Da guldsmed og smykkekunstner Mette Saabye blev oldermand, var hun den første kvinde på posten nogensinde. I 583 år! Mød Mette Saabye, der er i fuld gang med at gøre Guldsmedelauget til en aktiv og moderne forening.

Oldermand. Smag på ordet: oldermand. Olderkvinde? Noget gammelt? Noget nyt? Mette Saabye er oldermand, og hun er ikke gammel, men ung og alligevel etableret som hhv. guldsmed og smykkekunstner. Over for hende ligger en stor opgave med at føre et af verdens allerældste laug ind i det 21. århundrede. Og hun er godt i gang efter fire år på posten. "Det er vigtigt, at vi får skabt noget opmærksomhed omkring vores fag og lauget som formidler af høj kvalitet og moderne faglighed, hvor der både er fokus på de traditionelle håndværksdyder og plads til den eksperimenterende smykkekunst", fortæller hun. Et af oldermandens første stilsikre tiltag er nytænkningen af laugets Skt. Loye-pris. En pris, der fremelsker talentet inden for det danske smykkeguld, og som nu skal have et kvalitetstilskud. "Vi har valgt at uddele prisen hvert tredje år i stedet for hvert år. Det sikrer en større talentmasse at vælge ud fra og giver projektet energi til at komme ud over rampen", forklarer Mette Saabye. I år er første gang, den nye struktur skal føres ud i livet, og det sker med 18 udstillinger og events med i alt 40 udstillere rundt omkring på hovedstadens gallerier, en stor udstilling med Skt. Loye-finalisterne og laugets indkøbte Skt. Loye-værker gennem tiden på Designmuseum Denmark og et seminar om smykkekunst samme sted. At involvere gallerier, butikker og andre relevante samarbejdspartnere er også en del af den nye strategi, for "hvis lauget skal have opmærksomhed, skal vi gøre noget sammen. Det giver dobbelt så meget energi og synlighed", siger hun.

Grænse, flyt dig!

Mette Saabye er trods sin unge alder i et embede med så umiddelbar tyngde ikke hvem som helst. Faktisk er hun nok en af landets mest anerkendte smykkekunstnere med et cv lige så langt som Halfdans Lange Peter Madsen. Hun har modtaget utallige udmærkelser, legater og anerkendelser, ligesom hun har undervist og deltaget i workshops over hele verden og udstillet ditto. At hun så tilmed fuldender billedet af en succes via sin energiske person, gør, at man må bøje sig i respekt. Mette Saabye har en intellektuel tilgang til sit fag. En idé eller et tema bliver undersøgt og researchet gennem længere tid, indtil konceptet er så gennemarbejdet, at det kan tåle eksponering. Koncepter som "En båd…, er en båd, er en båd?", som Mette Saabye vandt Biennaleprisen for i 2004, siger det hele. Mette interviewede forskellige mennesker om deres forhold til en båd og fandt ud af, at alle havde hver deres forestilling om, hvordan en båd så ud, hvilke sanseindtryk de forbandt med den osv. Biennaleprojektets titel markerer netop tvetydigheden og understreger, at tingene ikke altid er, hvad de ser ud til. Et andet eksempel er serien "Childhood Treasures", hvor forskellige objekter fra Mettes og hendes bekendtes barndom gennemgik en smykkeforvandling, samtidig med at de bibeholdt deres oprindelige historier – nu blot i nye funklende klæder med ædle accessories. Der er således et gedigent håndværksfundament og mange gennemarbejdede tænketimer koblet med en lettere skæv hjernehalvdel i Mette Saabyes kunstneriske praksis. Læg dertil en særlig kærlighed til materialernes iboende potentialer og en Ole Opfinder-entrepenant indstilling til, hvorfor man dog skal acceptere det normgivne og konventionelle, hvis man kan flytte tingene nye steder hen. Og som kunstner, er man så i virkeligheden ikke forpligtet til at gøre forsøget?

Et redskab er et smykke er en pind i et træ med magnetiske guldkugler?

Mette Saabyes formsprog står aldrig stille. Måske fordi hun skifter mellem sine tre faglige aspekter: håndværkeren, kunstneren og designeren. "Jeg lever af det, jeg gør, og de tre forskellige arbejdsområder udgør en helhed, hvor de gensidigt smitter hinanden med

inspiration, tekniske løsninger og ideer, der måske ikke kan lade sig gøre det ene sted, men det andet", forklarer Mette. I forbindelse med Skt. Loye-eventen udstiller Mette Saabye også i sin egen butik. Som afsæt for udstillingen satte Mette Saabye en række dogmer op for sig selv. Titlen "My Favourite Things" forklarer det meste, for Mette satte sig for at integrere alle sine favoritmaterialer i objekterne. Det er der kommet en række meget anderledes værker ud af, der alle berører materialerne træ, guld, rekonstruerede sten og rav. To af værkerne er cirkelrunde slebne sten, der sender tankerne af sted til hinkeruder og sommerdage på vejen. Den ene er skabt af rekonstrueret turkis og har en ensartet mat turkisblå farve - som et skrædderkridt, der lystigt markerer sømrummet af. Et andet værk er lavet i slebet rav, der i processen har fået en silkemat overflade, hvor stenens landskab træder frem på en grafisk og nærmest magisk måde. "Jeg er jo vokset op med rav i store kæder om halsen på kvinderne, så jeg har et ret ambivalent og fodformet forhold til rav. Men alle materialer kan jo gøres smukke, så udfordringen var at vise en ny vej".

Mette Saabyes øvrige værker i "My Favourite Things" er skabt i forskellige træsorter, for hun indrømmer, at hun som tømrerens datter har en særlig forkærlighed for træ. Værkerne fabulerer over temaet redskaber og balancerer på gymnastisk vis med magnetiske guldkugler, der kan hænge som klaser i enderne eller blive til en hel kæde - og sorte camédamer med indlejrede magneter, der suger sig fast som lunser på et kødben. Mærkværdige udtryk, der er smukke i al deres anderledeshed understreget af de delikate kvalitetsmaterialer. "Der skal være en vis modstand. Skønhed bliver jo tomt som begreb, hvis alt bare er smukt. Man bør stille krav til skønheden, for tom skønhed er ligegyldig. Jeg anser mig selv som mere end blot en historiefortæller. Det er de store overvejelser og tunge begreber, der interesserer

cand.mag, forfatter og smykkeskribent Nina Hald:

"Mette Saabye er en af de toneangivende 'frontrunners' af intellektuelle smykkekunstnere i Danmark, funderet i det gode håndværk. Hun vælger bevidst at eksperimentere med sin brug af materialer, som sjældent er at finde blandt de traditionelle guldsmedes valg af samme - og dog, for Mette Saabye ser jo alligevel ud til at have en vis forkærlighed for sølv og guld. Måske er det faktisk mest i sit udstillingsarbejde, at Mette Saabye skejer ud i sit materialevalg, for i sin navngivning af smykker kan hun være overraskende klassisk som fx titlen 'Super Alliance', som laver ordspil over en klassisk ringkategori. Man er dog aldrig i tvivl om, at Mette Saabye har den intellektuelle tilgang til faget, og det er min fornemmelse, at hun tænker smykkerne igennem, før hun sætter sig til arbejdsbænken. I relationen mellem krop og smykke tænker Mette Saabye efter min mening smykkerne som tegn, der indskriver sig i Roland Barthes' tankegang omkring mytologiseringen af kvinder. Som jeg opfatter Mette Saabyes kreationer og værker, så er humor dog altid en integreret del af gamet, og kun når Mette Saabye føler, at hun har noget at bidrage med, lader hun en kreation komme ud over rampen. Hendes værker er netop gennemarbejdede".

Kunsthistoriker Jorunn Veiteberg:

"Mette har en variert praksis og hun fornyer seg, og derfor er jeg alltid forventningsfull til hennes utstillinger. Hun kan være fortellende og figurativ eller geometrisk og dekorativ. Hun blander syntetiske og naturlige materialer, billigt og ekslusivt. På utstillingen hun viste på Galerie Louise Smit i Amsterdam i fjor demonstrerte hun alt dette, i tillegg til en malerisk bruk av farger. Så det hennes smykker kan er å bygge bro mellom gullsmedfaget og smykker som en friere kunstnerisk praksis. Hun lager både buttons, alternativ bijouteri og konseptuell kunst på en gang og blander således høyt og lavt, det humoristiske og det alvorlige. Dermed blir vi utfordret på konvensjonene og det har vi alltid godt av!"

Mette Saabye

er født 1969 i Middelfart
er uddannet guldsmed med en kunstnerisk overbygning fra Institut for Ædelmetal
driver butik og værksted i det indre København og har modtaget et utal af legater og hædersbevisninger fra bl.a. Statens Kunstfond, Nationalbankens Jubilæumsfond og Danish Crafts
vandt Biennaleprisen i 2004 sammen med keramiker Louise Hindsgavl
har deltaget i seminarer og workshops i USA, Mexico, Japan og det meste af Europa, ligesom hun jævnligt udstiller i det meste af verden - sidst var det "My Favourite Things" på ATTA Gallery i Bangkok, Thailand
blev udnævnt til oldermand for Guldsmedelauget i 2008 / www.saabye.biz

mig. Det giver ikke mening at lave allianceringe, når der i dag findes maskiner, der spytter dem ud på stribe. Det giver mening at sætte spørgsmålstegn ved det, jeg arbejder med, og forsøge at udfordre vanen, normen og traditionen. Jeg forsøger at anskueliggøre mine refleksioner gennem mine værker og prøver at udfordre de konventionelle måder at tænke skønhed på. Hvad gør et smykke smukt, og hvad er skønhed i det hele taget?"

Laugets nutidige potentiale

Mette Saabyes ambition og drive er netop funderet i hendes vilje og lyst til forandring, og derfor er det måske meget sigende, at det netop er hende, der som den første kvindelige oldermand nogensinde skal føre Guldsmedelauget ind i en ny æra.

En æra, der nu er begyndt med nytænkningen af den traditionelle Skt. Loye-pris, som Mette Saabye selv modtog i 1996. "Det var en stor anerkendelse, og jeg blev utrolig glad, fordi jeg jo er uddannet guldsmed, men arbejder eksperimenterende med faget. At jeg fik prisen, betød, at lauget anerkendte den høje kvalitet i mine eksperimenter og tog dem alvorligt". Netop kvalitet og lødighed er nogle af hjørnestenene i laugets fundats og værdier, som Mette Saabye understøtter trods fornyende tiltag i et af verdens allerældste lav. Et laug, der i sine love fra 1429 brugte ord som bønhaser og fuskere og håndhævede, at man som guldsmed i lauget skulle være ægtefødt, men som alligevel har overlevet som fagligt forum i 583 år.

> "Folk bliver mindre i stand til at skelne kvalitet fra amatørniveau. Derfor er det vigtigt at lave udstillinger og dyrke talentmassen, så der kan komme fokus på, at kvalitet holder i årevis og er noget, der kan gives videre til næste generation. Med Skt. Loye-eventen skaber vi en anledning til, at man gør sig umage og gør en ekstra indsats", forklarer laugets oldermand.

En oldermand, der ikke i samme grad går fra dør til dør og godkender lødigheden med sit stempel, men som holder øje med kvaliteten, etikken og synergieffekten, så laugets brogede skare af medlemmer blandt producenter, virksomheder, guldsmede, butiksindehavere og smykkekunstnere kan skabe opmærksomhed om et fælles fag. Et fag, der måske nok er i forandring, men som stadig kan og bør bibeholde nogle af de traditionelle dyder, selvom laugets nye mand er en kvinde.

Guldsmedelauget

blev grundlagt i 1429
er et af verdens ældste laug med nedskrevne love blev sat i verden for at håndhæve håndværket og dets lødighed
er i dag en forening med 143 medlemmer bestående af både producenter, guldsmede, sølvsmede, forretningsguldsmede og smykkekunstnere
uddeler legater til ældre og yngre værdigt trængende, støtter fagrelaterede bogudgivelser og uddeler medaljelegater til de bedste nyudlærte sølv- og guldsmede
har forskellige optagelsesvilkår for henholdsvis uddannede guldsmede, producenter eller smykkekunstnere / www.guldsmedelauget.dk

Tekst: Charlotte Jul/items.nu

Janes verden

I 1998 modtog smykkedesigner Jane Kønig Skt. Loye-prisen til sin egen store overraskelse. For hun lavede jo moderelaterede smykker i forbudte materialer som messing og plexiglas, der slet ikke passede ind i laugets historiske håndværkstraditioner…

Toppede brosten, en fuglevoliere og masser af skrot. En duft af calamares fra den nærliggende restaurant, en skyfri himmel og en hund, der kælent slikker sol. Jeg er trådt ind i smykkedesigner Jane Kønigs helle: baggården til hendes populære butik og værksted i det historiske København, hvor flere af hovedstadens dygtigste håndværkere og kunstnere holder til. Man forstår afhængigheden. Af at hænge ud, grille efter arbejdstid og af at videndele og lade sig inspirere. Her er vitterlig fantastisk. Jeg er også faldet pladask for denne charmerende venue, der minder mig stærkt om Barcelona, Milano eller Paris.

Jane Kønig er et brand

Jane Kønig er en af landets bedst sælgende smykkedesignere med en skov af forhandlere i ind- og udland. Et brand, som mange kolleger nok misunder hende, men som de helt sikkert under hende. For det er fortjent og sket over år. På den afslappede måde. Der er ikke meget stram planlægning, strategiseminarer og cost benefit-analyser over Jane Kønig. Men tag ikke fejl, for Jane Kønig ved, hvad hun vil. Og hvordan hun vil det. "Jeg er efterhånden blevet meget bevidst om at lave smykker, der sælger", siger hun endelig efter 20 år i branchen, hvor det vitterlig er gået op og ned, men nu kører solidt. "For jeg lægger alt i det og synes, det er sjovt at ramme plet". Jane Kønigs stil er en blanding af rock og romantik. Af nytænkning og nostalgi. Af koralrøde roser og sort sølv. Af draperede kæder til ørerne og silketynde fingerringe. Feminint, bevidst og skarpt på én gang.

Overraskelsen fra Skt. Loye

Jane Kønig modtog Skt. Loye-prisen i 1999 til sin egen ekstremt store overraskelse. For på det tidspunkt lavede hun fjollede ting, som hun siger. Showpieces til modeshow, teaterkostumer og smykker i farvet plexiglas. "Jeg lavede en kongekrone, der egentlig var en taske, og nogle lange negle i guld, man kunne sætte på – næsten ligesom dem, man kan få sat på i dag", griner hun. "Jeg lavede smykker i messing og plexiglas og kæmpestore briller som vedhæng, som nu findes i Skt. Loye-samlingen". Ting, der hænger meget godt sammen, når man tager Janes uddannelse som beklædningsdesigner på Danmarks Designskole i betragtning. Men som ikke umiddelbart passede ind i Guldsmedelaugets historiske og håndværksrelaterede profil. "Det var fantastisk at få den pris. At opnå den faglige anerkendelse og modtage en sum penge, der faldt på et tørt sted. Men jeg følte ikke, at jeg passede ind. Jeg er jo ikke uddannet guldsmed og udpræget håndværker. Og jeg tror da også, at det kom bag på mange, at det var mig, der fik prisen", erkender hun. "Men på den anden side syntes jeg jo, det var fedt, at lauget åbnede op for nye måder at lave smykker på".

Fra knap til flet til smykke

Det anderledes smykkeblik blev trænet flittigt på designskolen, hvor alle Janes design fik en ekstra krølle i form af en tung halskæde, et farvet bæltespænde eller sjove knapper. "Jeg fik ofte drejet mine ting over på smykker og accessories. Jeg kunne ikke lade være", siger smykkedesigneren, mens hun smiler ved tanken, og fortæller, at hun efter skolen faktisk kom til at designe specialknapper til Birger Christensens pelse. Siden da er det gået

slag i slag med at koble passionen for ædle metaller med andre verdslige materialer og sample det hele med interessen for mode og den taktile sanselighed, som hun elsker. "Det er den side af modeverdenen, som jeg godt kan lide, og jeg kan falde i svime over et lækkert stykke stof, en flig af et gammelt tapet eller nogle knuder på et reb". Sidstnævnte er netop blevet til smykkeserien kaldet KNOT, hvor Jane har slået knuder på forskelligt metal – på ringe, øreringe og vedhæng. Hendes inspiration kommer intuitivt. Af en detalje eller en observans ud af øjenkrogen blandt nabosmedens mange dingenoter. Af noget, hun har set på en rejse eller på en udstilling. "Jeg har rejst meget i Nepal, og det land betager mig stadig. Der faldt jeg over noget kurveflet, som jeg blev meget optaget af. Og så kommer nørden op i mig. Så finder jeg bøger om flet, finder flettede ting på loppemarkeder og fordyber mig i flet over længere tid. Det kommer der i sidste ende så nogle smykker ud af som fx KNOT-serien", forklarer Jane Konig – på den karakteristiske rolige måde, som om det egentlig ikke var så svært. Og det virker ikke svært for Jane Konig, snarere som et grundvilkår for hendes eksistens. At modtage livet, ideerne og udfordringerne oppefra og ned. At vælge dem til og fra. Og at arbejde med dem. Jane Konig lægger stadig mange timer i sit værksted og i sin butik. I ideer, der skal omsættes til form og testes for et modebevidst og kræsent publikum.

> Det er jo blevet politisk ukorrekt at arbejde meget, men jeg kan ikke lade være. Jeg elsker det jo. Tiden forsvinder, når jeg sidder og nørder med en idé, en ring eller researcher på et tema. Det er mit liv".

Moden som stifinder

At det er gået og går godt for Jane Konig, er der flere grunde til. En af dem er hendes baggrund i den mode- og teaterverdenen, hvor det at skabe showpieces og accessories til teaterkostumer og scenografier har givet hende et ubetaleligt netværk. Et netværk, som er kommet hende til gode i mange år, for der er ikke et magasin i Danmark, der ikke jævnligt bringer hendes smykker. Fordi de rent formgivnings- og prismæssigt taler til de fleste. Og fordi Jane altid har været til rådighed, når magasinerne havde brug for det. "Bladene kunne ringe og spørge om jeg havde nogle smykker i lyserødt plexiglas, og så svarede jeg bare ja og begyndte at lave dem", griner hun. "Det tog tid, og jeg arbejdede uafbrudt, men det var jo også sjovt". Den gennemgående eksponering har sat sig hos brugerne, der i et jævnt flow lægger vejen forbi butikken i København eller hos en af hendes forhandlere blandt landets bedste modebutikker. For Jane Konig henvender sig målrettet til den stilbevidste modeforbruger, når hun finder sine forhandlere på modemessen i København to gange om året. "Der er altid pres på lige op til messen, for der skal jo være nye ting til kunderne", forklarer Jane, selvom hun stort set skaber nye smykker en gang om ugen året rundt. "Men sådan fungerer modeverdenen jo", smiler hun og lader ane, at hun faktisk synes det er et underholdende cirkus at være en del af to gange om året. For Jane Konig ER en hybrid mellem sit fag og sine materialer og en universel fashionista, der ikke dyrker hysteriske døgntrends, men stilsikker kvalitet, og som, når hun følger med, gør det via udenlandske modemagasiner. "Jeg læser næsten aldrig blade, men når jeg gør, er det de udenlandske, jeg følger. Der kan jeg tit finde et outfit, der inspirerer mig til en idé", forklarer hun. Resten er fornemmelse. Og en sans.

Janes verden

Jane Konigs sans og afslappede lethed gennemsyrer også hendes signaturbutik i det indre København. En gennemført lys og kitgrøn oplevelse, der er en hyggelig inspirationstur gennem væghængte kvadratiske glasmontrer iscenesat med

Jane Konig

født 1957 i Korsør
uddannet som beklædningsdesigner fra Danmarks Designskole i 1986
åbnede egen butik i 1993
Jane Konig har modtaget Wonderful Copenhagens designpris, Det gyldne Fingerbøl og Guldsmedelaugets Skt. Loyd-medalje
Jane Konig bliver forhandlet i Danmark, Sverige, Norge, Finland, Holland, Tyskland, England, Polen, Schweiz, Ungarn + diverse webshops, ligesom USA Canada og Japan også er på listen
Jane Konigs værker, der blev indkøbt til Skt. Loye-samlingen, kan opleves på udstillingen på Designmuseum Danmark / www.janekoenig.dk

miniaturekulisser fra et dukketeater. Med malede vinduesrammer brugt som udstilling med kollager og smykker. Med enkle mannequintorsoer i hessian hejst op i kraftigt reb. Med lyse kitgrønne vægge, paneler, disk, bånd og små stofposer til indpakning. Enkel, rustik og gennemført delikat. På den afslappede måde. Ligesom Jane Konig. Her er rart at være. Kob mig!

Jane Konig

Værkstedet

FOR SMYKKER OG OBJEKTER

VÆRKSTEDET FOR SMYKKER OG OBJEKTER er et komplet guld- og sølvsmedeværksted med 14 selvstændige arbejdspladser og et væld af fællesværktøj.
Værkstedet, som ligger 3400 meter fra Kongens Nytorv i København, ejes og drives i det daglige af guldsmed Gitte Bjørn. I samarbejde med foreningen Smyk 2000 udbydes løbende kurser med nogle af de bedste faguddannede guld- og sølvsmede i landet.

For spørgsmål af faglig karakter eller spørgsmål vedrørende leje af faciliteterne f.eks. til workshops skriv venligst til: kontakt@gittebjorn.dk

For spørgsmål vedrørende kurser:
www.smyk2000.dk

kuriøs konceptualitet

En hesterumpe på krykker, kæmpeskår af krystal og en træknage med dryppende epoxy. Smykkekunstner Annette Dam er markant i sine greb og utraditionel i sine smykkefortællinger. For der skal være noget at komme efter og tale om.

"Jeg stiller spørgsmål med mine smykker. Spørgsmål til ting eller sammenhænge, jeg selv søger svar på. Lige nu er jeg optaget af værdier. Som vores evne til at synes, at vi i Vesten er de bedste og mest velfungerende samfund. Jeg er taknemmelig for at være opvokset i et moderne demokrati, men jeg synes, at vi er hurtige til at affeje andre kulturers værdier og samfundsopbygning uden at sætte os ordentligt ind i tingene. Og den tendens til selvfedme kan med fordel vendes til nysgerrighed", forklarer Annette på en måde, så man fornemmer en kuriøs alvor ved siden af en jysk diktion.

Annette Dam er uddannet på Statens Håndverks- og Kunstindustriskole i Norge, og hendes tilgang til faget er kunstnerisk. Hun er ikke uddannet guldsmed, selvom de tre første år på kunstskolen næsten udelukkende var præget af teknik og materialekendskab. Men pga. den kunstneriske uddannelse ligger det hendes skabergen nær at tænke i historier og koncepter før materialer, når hendes spørgsmål stilles op på værkstedets affyringsrampe. Et værksted, hun i øvrigt deler med fire andre ligesindede i galleri goldfingers i det indre København.

MIND YOUR VALUES er titlen på Annette Dams projekt til Skt. Loye - fordi værdier kan sendes af sted som politisk korrekte floskler uden reelt indhold. Annette Dam vil gerne sætte spørgsmålstegn ved nogle af dem. THE GREENEST GRASS er en broche med et stykke velfriseret græs omkranset af sirligt opstillede hvide perler. Der er ikke meget laissez faire over værket, der stikker fingeren ned i myten om, at græsset altid er grønnere hos naboen. Her er det derimod ens eget græs, der er det flotteste, bedste og mest eftertragtede. I feltets nok mest surrealistiske værk er der også en pæn håndfuld jysk jantelov at finde. FINDING A SAFE WAY DOWN prikker til selverkendelsen, for hvis man er kommet lidt for højt til hest, kan det være godt at finde en sikker vej ned, inden man bliver hevet ned. "Der er mange mulige fortolkninger og vinkler på dette smykke, men det vigtigste for mig er, at man konstruerer sin egen historie. Hesten er udstyret med både krykker, stige og seletøj i et lettere surrealistiske billedsprog, så tankerne ikke låser sig fast til en logisk symbolik", forklarer Annette.

Smykkekunstneren har ikke lyst til at give folk endegyldige svar. For hun har dem ikke. Hun planter bare nysgerrigt spørgsmålene. Værket HANG UPS mimer en knage, en hindring eller en psykologisk blokering, der skal gøres op med. Brochen er samtidig usandsynligt sanselig i sin skinnende smukke træsort og lækkerblå dryppende epoxy. Og det er helt fint med smykkekunstneren, hvis publikum kun har lyst til at forholde sig til det

æstetiske i hendes smykker. Til materialerne og håndværket, for kravet til de abstrakte lag er hendes eget. "Jeg har et behov for at integrere abstrakte begreber i mit arbejde og ramme mig selv og andre på både sanser, humor og hjerne", forklarer hun og henviser yderligere til værket CASTING A RED SHADOW, der er markant og voldsomt i sit udtryk, fordi zeolit-stenen nærmest er hele brud, der er sat sammen på en kæde - af seleelastik - med rød emalje på den ene side. "Jamen, det er resterne af en piedestal. Et sammenbrud af værdier, man har sat alt for højt", forklarer kunstneren. For det er jo det, hun er. Kunstner - med speciale i bærbare skulpturer i miniatureskala.

Annette Dam

Født: 1972, Danmark
Uddannelse: Statens håndverks- og kunstindustriskole, Norge
Projekttitel: Mind your values
www: goldfingers.dk

blodets universelle bånd

Næstekærlighed, globalitet, social indignation og menneskets sindrige natur er omdrejningspunkter i Birgitte Holmsteens arbejde. Intet mindre – forstået ironisk selvfølgelig, for hvordan dælen tumler man så hardcore dagsordener ind i noget så analogt og materielt som smykker?

Jo, man skaber en serie af brocher, hvor en fiktiv jeg-fortæller taler om sine tanker og selvcentrerede behov omkranset af fiktive landskaber i guld. Fiktive, fordi der ikke er tale om et specifikt land, men om den globale stat, vi alle bor i. Den røde granat, der er sat ned mellem ordene "fremmed" og "inspirere" - som på et geografisk landkort - refererer til blodet, som vi alle har tilfælles uanset religion, farve eller kulturel baggrund. Brocherne hedder "Slægtskab", for blodet er her tænkt som et universelt fællesskab, vi som mennesker ikke kan undslå os.

Så er dagsordenen ligesom på bordet. Birgitte Holmsteen konfronterer vores alle sammens dårlige samvittighed med sine værker til årets Skt. Loye-pris. "Det er ikke min intention at prikke til den dårlige samvittighed. Jeg bliver blot inspireret af min egen sociale indignation og den almene globale ulighed og ønsker at sætte spørgsmålstegn ved de livsvilkår, vi tager for givet i vores del af verden", forklarer Birgitte. Værket "Blodets Bånd" er kronen på værket med sine 300 pins, der tilsammen danner et stort bånd. "Når man taler om blodets bånd, referer man normalt til den nære familie, men blod har vi jo alle sammen tilfælles uanset religion, farve eller kulturel baggrund. Værket er desuden interaktivt, fordi publikum kan tage en pin og på den måde identificere sig med blodet som fællesskab på et universelt niveau". Andre værker er serien "Herfra min verden går", hvor tre brocher i forkullet træ og to i guld, bearbejdet, så de ser gamle ud, sender tanker af sted mod ridderordener og koloniseringen som tematik – for mon vores trang til at besidde stammer derfra? "Er ulandenes nutidige problemer nedarvet fra koloniseringens menneskesyn som et kollektivt mindreværd? Fra vores måde at møde dem på som et dem og os?" spørger Birgitte.

Birgitte Holmsteens ærinde synes at være dobbeltheden i både at ville individet og fællesskabet – på lokalt og globalt plan. For man kan ikke dyrke sit ego uden at ramme andre. Værket "Fællesskab" er objekter i form af tekstflader med citater fra toneangivende sociologer og filosoffer. I hvert værk kan man fjerne et af ordene, som er monteret på en fingerring. "Pointen er, at hvis dit ego fordrer, at du skal tage en ring, så mangler det ord, når den næste kommer forbi og vil læse teksten. Den enkeltes frihed går i dette tilfælde ud over fællesskabet i en negativ retning", forklarer Birgitte og påpeger, at det er hulens svært at navigere i vores globale landskab af viden om, at størstedelen af verdens befolkning har andre livsvilkår end os og dermed også andre handlemuligheder. Værket "Med Verden for mine fødder" handler netop om den globale landsby, der i virkeligheden ikke er global for andre end en brøkdel af jordens befolkning – dem der har midlerne til at rejse.

I Birgitte Holmsteens verden bliver guldsmedefagets materielle og statusrelaterede historik udfordret af mødet med hendes sociale indignation og globale undren. Smykkekunstneren har fået nok af mantraet om, at enhver er sin egen lykkes smed. For kan enhver virkelig forfølge sin drøm og realisere den? Og bør vi? Næstekærlighed og socialt engagement er det nye sort, og med Birgitte Holmsteen som moralsk bannerfører i et kulturelt landskab er der håb forude.

Birgitte Holmsteen

Født: 1975, Danmark
Uddannelse: Seminariet for Formgivning, Institut for Ædelmetal
Projekttitel: Blodets bånd
www. birgitteholmsteen.dk

Tekst: Charlotte Jul/items.nu

levet smykkeliv

"GIVE ME A CALL WHEN YOU LIKE YOURSELF BETTER" hedder et af Helen Clara Hemsleys værker, der er en flad sort broderet iPhone med sort metalkæde. Værket tager afsæt i en oplevelse, Helen havde, hvor en fyr undskyldte sig med, at han ikke kunne lide sig selv godt nok til at date. "Han ved ikke, at han nu er titlen på et værk", griner Helen Clara Hemsley, "men det kan jeg fortælle ham, hvis han ringer". Den broderede iPhone sparker til vores teknologifikserede verden, for den er blød, flad og uden dækning. Broderi er per definition den digitale tidsalders diametrale modsætning, fordi broderi er analogt og kræver tid og fordybelse, men Helen Clara Hemsley elsker at brodere. "Broderi har en terapeutisk effekt på mig, og jeg forsvinder i en verden, hvor alt kan klares med nål og tråd".

Der hersker ingen tvivl om, at Helen Clara Hemsleys værker er fyldt med historier - broderede eller ej. Historier, der udspringer af selvoplevede anekdoter og almenkendte ordspil og ordsprog, som giver eksilsydafrikaneren kreativt brændstof.

> Jeg er ikke bange for at bruge mig selv. Jeg vil gerne give folk en oplevelse, de enten kan spejle sig i, grine ad eller forundres over. Og jeg elsker at kaste mine ting ud i verden og få respons tilbage",

fortæller smykkedesigneren, der i en årrække rejste verden tynd, mødte kærligheden og landede i Danmark.

Værkerne til Skt. Loye-prisen bærer den overordnede titel "It's uphill all the way" og fortælles gennem halskæder udført i miksede tekstiler som garn, læder og metal. Tætte i deres broderede sanselighed og tætte i deres undertekst, som titlerne lægger op til. WHAT A STATE I AM IN er fx det geografiske udsnit af Sydafrika og Danmark som sammenlagt stat, og værket er tæt broderet i forskellige farveflader - som det humør, man er i på forskellige tidspunkter? Som billede på Sydafrikas mangfoldighed og danske sommermarker? Som et patchwork af hvert lands subkulturer, traditioner og historisk arvegods?

Andre titler er MAKING A MOUNTAIN OUT OF A MOLEHILL og I AM STILL GETTING OVER MY CLEOPATRA COMPLEX, der understreger konventioner og humor som vigtige håndtag for Helen Clara Hemsley. For den danske sydafrikaner bryder de almindelige smykkeforventninger med hendes værker, der ikke er båret af ædle metaller og glimtende sten, men som er værditunge i historier og tid, for det kan tage op til ti timer at brodere et værk. Helen Clara Hemsley - we like you already.

Helen Clara Hemsley

Født: 1969, Sydafrika
uddannelse: Oxford Brookes University, Glasgow
School of Art, Institut for Ædelmetal
Projekttitel: It's uphill all the way
www: helenclarahemsley.dk

Marie-Louise Kristensen gav sig selv et benspænd i forbindelse med Skt. Loye-prisen: Find gamle ting og smykker på vej til smeltedøden, og integrer dem i dit univers. Hvis dialogen fungerer, får smykkerne en sidste chance, og noget nyt opstår.

smeltedødssynergi

Omtrent sådan formulerede Marie-Louise sit kreative og ideologiske afsæt mod 15 nye værker til Skt. Loye-udstillingen. Fordi det optager og generer hende, at arvesølv og guld i stigende grad ryger i smelteskålen i jagten på nye statussymboler. For en fladskærm kan ifølge Marie-Louise slet ikke sammenlignes med håndlavet sølvbestik med sirligt dekorerede mønstre, det har taget timer at frembringe i værkstedet. "Om 100 år vil der jo slet ikke være noget tilbage", næsten græder hun i telefonen. "Det er jo en helt vild tanke og et stykke kulturarv, der forsvinder fysisk. For altid. Vi taber noget i det bytte. Det hele bliver så historieløst", pointerer hun og fortæller, at det er svært for hendes kulturelle samlerhjerte. Marie-Louise er vild med materialer. Vild med sit fag. Vild med den samhørighed, der opstår mellem smykke og ejer. "Den nære relation, man ofte har til sine smykker, er helt unik. Der opstår jo nærmest en form for identitetssammenfald", smiler hun. "Selvom mine værker ofte er lidt umulige, kan de bæres. Det kan godt være, man ikke altid kan tage opvasken med ringene på, men de fungerer og er tænkt ind i kroppens dimensioner".

Marie-Louise Kristensens smykkevej har siden hendes afgang fra Institut for Ædelmetal i 2004 været belagt med nationalromantiske symboler som Dannebrog, kolonihavenostalgi og Yvonne fra Olsenbanden. "Jeg forsøgte at lægge romantikken på hylden til fordel for en mere åben tilgang til de dødsdømte smykker, men jeg må erkende, at der ikke gik mange minutter, før den brølende kronhjort og en hær af danske møbelklassikere var på banen. Dialogen mellem smykkernes medfødte udtryk og mine smykkegreb har dog drejet tingene i en retning, jeg nok ikke selv ville have taget. I den proces har jeg opnået en større ærlighed og er blevet mere bevidst om styrken i mit eget formsprog", forklarer Marie-Louise. Integrationen af de næsten døde smykker har med andre ord tvunget Marie-Louise til at sprogliggøre sine valg og formgivning. At være præcis og vide, hvad det er hun vil eller ikke vil med sine historier. For historierne og antydningerne mellem, hvad øjet ser, og det, der lurer mellem linjerne, er Marie-Louises farbare vej.

"Jeg er utrolig glad for en billedkunstner som John Lurie, der har en fabelagtig præcision i sine værker, og samtidig elsker jeg satiretegneren, der med sin pen spidder politiske eller personlige situationer på kornet.

Min ambition er at forene den kritiske præcision med en humoristisk karikatur, der siger mere end 1000 ord", fortæller Marie-Louise.

Til Skt. Loye-prisen har Marie-Louise Kristensen bl.a. skabt en broche i form af et bænkebord med en firserblå kugletermokande og en serie ringe skabt af leddene i et armbånd med titler som DE UNGE MØDRE og DAGENS MAND – med undertitlen I SKYSOVS, for han har trådt i sovsen. Smykkernes titler karikerer de omtalte persontyper, men også tv-programmerne af samme navn, hvor faglighed og lødighed ikke er udtalte værdier. Så kan vi tænke lidt over det, mens vi smiler af de atypiske stereotyper. Marie-Louises 15 smeltedødsbenspænd bliver interessante at falde over.

Marie-Louise Kristensen

Født: 1971, Danmark
Uddannelse: Institut for Ædelmetal
Projekttitel: Det gamle guld - der sælges ud
www.m-lo.dk

materiale erindring erkendelse

Duften af forårsregn på asfalt? Din allerbedste yndlingskjole? Dit hemmeligste gemmested? Hvordan husker du dine barndomsminder?

Signe Frese Bülow Andersen er optaget af abstrakte begreber som tid og erindring. Hvordan vi registrerer, at tiden går. Hvordan tid passerer. Hvordan vi husker, og hvad vi husker. Selvom det er de abstrakte begreber, der taler, er Signe Frese Bülow Andersen udlært guldsmed med en overbygning fra Institut for Ædelmetal. Men det er ikke smykker som dekorative pyntegenstande i guld og ædelstene, der interesserer hende. Det er derimod smykker som udtryk. Udtryk, der formår at koble faglig ekspertise med en kunstnerisk og konceptuel formidling. Udtryk, der er sublimt forarbejdede, men som sætter af for at komme op i helikopterhøjde. Udtryk, der bruger materialernes udtryksmæssige muligheder, men ikke entydigt lader sig definere af konventionelle opfattelser af hverken funktionalitet eller æstetik.

Signe Frese Bülows værker til Skt. Loye-prisen er netop det. Udtryk skabt som ambivalente udsagn mellem idé og materiale. Som hendes antracitgrå operationsmaske. En maske, der normalt er papirlet, er nu tung – som bly og af bly. Et giftigt materiale lavet som beskyttelsesmaske. "A contradiction in terms" – et paradoks - som en skarp radioaktiv flænge ned gennem det forventelige.

"Mine værker er et samspil mellem et materiale og dets egenskaber, objektets form, historie og de konfliktfyldte modsætninger, der kan opstå imellem dem", forklarer Signe.

"Værkerne til Skt. Loye-prisen handler om målbarhed, erindring, tid og tab. Værkerne er skabt med udgangspunkt i mine personlige oplevelser, men min ambition er, at de åbner sig for nye fortolkninger i mødet med beskueren. Glasbeholderen med målestreger har kalkaflejringer. Den HAR indeholdt vand, der har aflejret et aftryk. Vandet har eksisteret. Mine måleskeer måler ikke en enhed, men er et ophør af enhed, da skeerne ikke længere er et sammenhængende sæt, men individuelle størrelser. Den lille æske i grafit er - til intet, men hvordan opbevarer man det?"

Signe Frese Bülow Andersens værker er anderledes. Er udtryk. Er optaget af det essentielle og eksistentielle. Både helt konkret og helt abstrakt. Af konstante begreber i konstant forandring. Af sfæriske forstyrrelser, der griber ind i vores liv. Og griber vores liv.

Signe Frese Bülow Andersen

Født: 1980, Danmark
Uddannelse: Filmstudier, Guldsmed,
Institut for Ædelmetal
Projekttitel: Det eksisterer
www.redeparture.dk

Det eksisterer

skt. loye prisen

Skt. Loye var skytsengel for guldsmede, smede og bønder
Skt. Loye-prisen er en talentpris, der blev stiftet i 1989 med Kim Buck som første prismodtager
Guldsmedelaugets oprindelige laksegl er fra 1584 og er i år blevet brugt som ikon på de fem forskellige unika sølvmedaljebrocher, som Mette Saabye har skabt til de fem finalister
Fremover uddeles Skt. Loye-prisen hvert tredje år og er på 100.000 kr.

prismodtagere

1989 Kim Buck
1990 Flemming Bo Hansen
1991 Thorkild Thøgersen
1992 -
1993 Mette Østberg
1994 Lars Glad
1995 Laust Balsgaard
1996 -
1997 Mette Saabye
1998 Lasse Bæhring
1999 Jane Konig
2000 Margaret Bridgwater
2001 Anette Dreyer
2002 Mette Vivelsted
2003 Josephine Winther
2004 Camilla Ruberg
2005 Ane Christensen
2006 Lone Løvschal
2007 Marie Bonfils

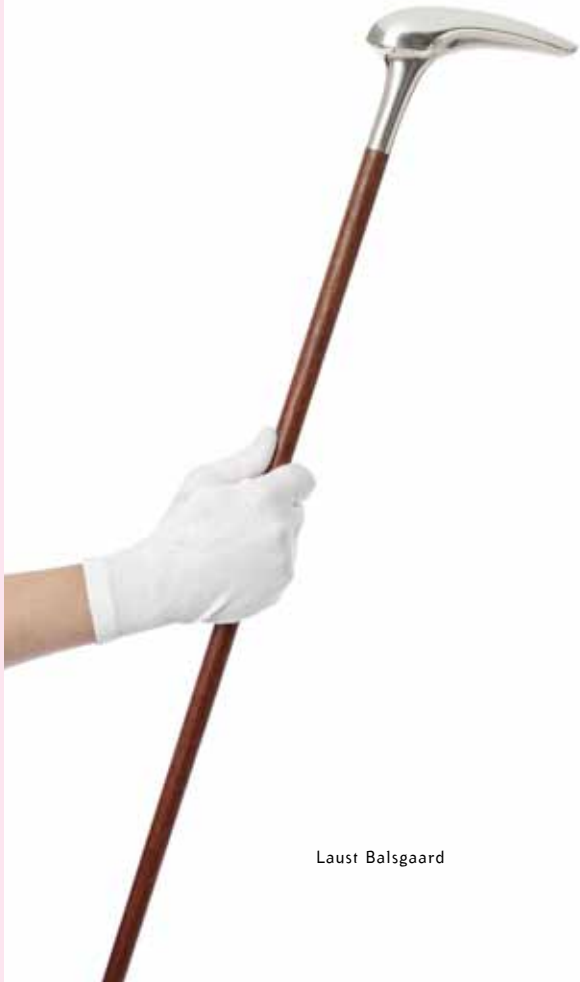

Laust Balsgaard

Camilla Ruberg

Flemming Bo Hansen

Mette Vivelsted

Lone Lovschal

Josephine Winther

Mette Østberg

Anette Dreyer

Marie Bonfils

Kim Buck

Lars Glad

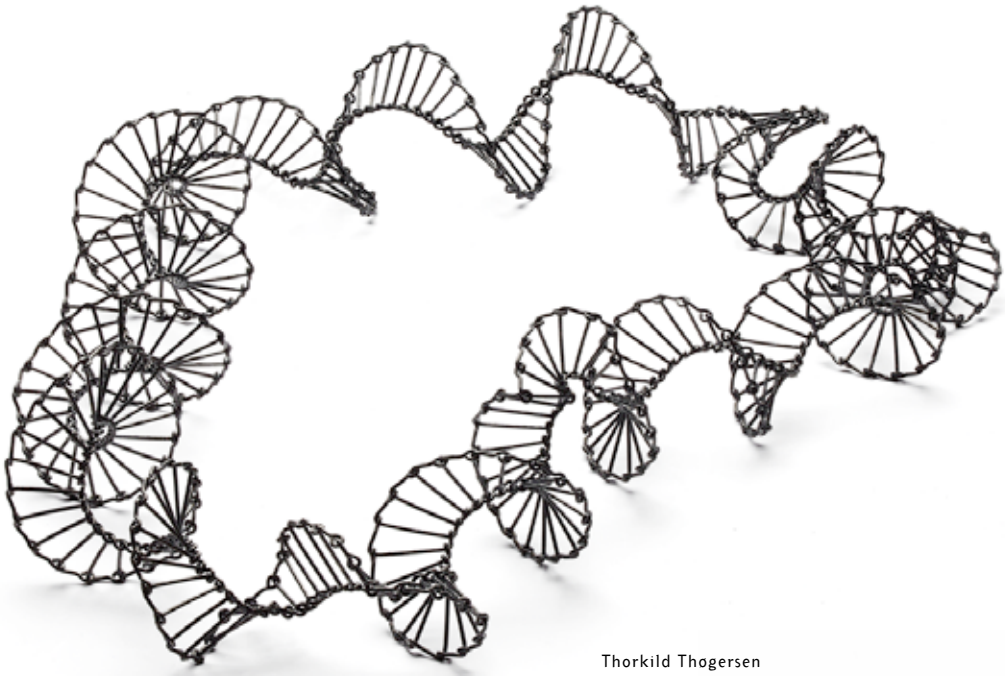

Thorkild Thøgersen

Mette Saabye

Lasse Bæhring

Margaret Bridgwater

Ane Christensen

LOTUS • JEWELLERY DESIGN CHARLOTTE LYNGGAARD • WWW.OLELYNGGAARD.COM

Tekst: Liesbeth den Besten

a hunting party on an unmarked map

On the world map of author jewellery, Denmark seems to be a blank spot. Of course there are some jewellery artists who have claimed an international status, but the overall impression from an outsider's view on Danish contemporary jewellery is rather obscure. Besides the two-year course at the Institute of Precious Metals in Copenhagen there is no proper education for contemporary jewellery at an academic level, and Galleri Bærbart (the former Galerie Metal, founded 1978) and Gallery Goldfingers in Copenhagen are the only galleries in the country that present contemporary jewellery. Although the ambitions of the galleries are good, they cannot compete with other galleries in an international context. On the other hand, Denmark is the only country in the world (as far as I know) where jewellery is collected by a State art foundation, where men and women with official social obligations can borrow a piece of jewellery to wear on this occasion.[1] Although the state cares for jewellery, there is still a lot to improve. Therefore it is laudable that an organisation such as the Goldsmiths' Guild, with its apparently old-fashioned but also long-standing and quality-driven status in the realm of jewellery, took the initiative to change its policy and ambitions in order to claim Denmark's position on the world map of author jewellery. In the new three-year set-up of the Skt. Loye Prize, more events will be organised as satellites to the event. It is time to get Danish author jewellery of today on the world map.

The organising committee invited 6 people - among them one foreigner - for a hunting party on Denmark's jewellery playgrounds. The foreigner was I, and I was intrigued to know more about this country and its jewellery scene. I had many questions such as, how would the level of the entries be, is there something Danish to be found and if so how to recognize it, and is there actually a jewellery scene in Denmark? My knowledge of Danish jewellery – as is probably the case for many people outside Denmark - was limited to Georg Jensen, Nanna Ditzel, Henning Koppel, Kim Buck, Castello Hansen and Mette Saabye. Those names stand for some important facets of creating: entrepreneurship, design, conceptuality and playfulness but also for a certain conservatism, restraint and modesty. Conservatism, for instance, characterises the Georg Jensen Company (since 1904), which developed into a stronghold of conventional modernism in jewellery design. At the same time, restraint and modesty are what defines Castello Hansen's refined tactile jewellery objects. One may wonder if these components are part of the Danish jewellery DNA?

Castello Hansen

The trophies from our hunting party were diverse. It is clear that there is a spirit of open-mindedness and conceptuality in Danish jewellery, but it is also clear that Danish jewellery suffers under a bias of modesty, and that adventure or innovation are not really in the veins of Danish jewellery designers. Yet there is a surprising and refreshing playfulness and humour defining the work of the 5 nominees who were caught on the Danish jewellery hunting grounds. The radicalism and brutality of Helen Clara Hemsley, the conceptualism of Annette Dam, the anecdotic nature of Marie-Louise Kristensen's jewellery, the fundamental approach of Signe Frese Bülow Andersen and Birgitte Holmsteen's storytelling jewellery addressing human relationships – they all represent the broad spectrum of Danish jewellery of our time. The map is certainly beginning to be marked now.

[1] "Statens Kunstfonds Smykkeskrin", since 1978, which collects and preserves Danish jewellery and also lends out pieces for exhibitions and scientific work as well as for wearing.

KØBENHAVNS ERHVERVSAKADEMI

ÅRETS AFGÆNGERE FRA INSTITUT FOR ÆDELMETAL

ET HORN MED EN GULDKNOP, EN MUSETRAPPE AF PRISMÆRKER OG ET MELANKOLSK SMYKKE? MØD 2012 AFGÆNGERNE HER.

SOPHIE TEIK HANSEN (født 1973):

HVORFOR HAR DU BRUGT BESTIK PÅ DIN BROCHE?
Jan Jörnmarks fotografier af forladte steder har inspireret mig i dette projekt. Et fotografi af bestik og tallerkner tilfældigt efterladt på en trappe - som et møde, der aldrig fandt sted – er inspirationen bag brocherne. Bestikkets samspil og indbyrdes afhængighed er som en treenighed, der er taget ud af en funktion. Jeg ønskede at bryde med det perfekte og ud fra det forladte og tilfældigt efterladte skabe nyt liv og nye historier.

HVORFOR ER DU VILD MED CIRKLEN?
Det enkelte menneskes personlige historier optager mig. Et fotografi af en samling stikdåser og telefonstik inspirerede mig, da de symboliserer kontakten mellem mennesker. Den kontakt har jeg forsøgt at repræsentere i halskæden af cirkulære sæber, der gennem berøring skaber usynlig forbindelse mellem mennesker. Cirklens stramme runde form fastholder det forgængelige og organiske i sæberne.

Foto / Sophie Teik Hansen

KATJA JÆGER (født 1980):

HVORFOR HVIDE MUSETRAPPER, DER KOMMER UD AF MUNDEN?
De hvide musetrapper er prismærker, der peger direkte på smykkebranchens fokus på det materielle og optagethed af værdi. Den tvungne åbning af munden i mit objekt er et billede på den materialisme, vi konstant bliver konfronteret med som en evig strøm af forventning og status, som det er umuligt at lukke af for, og som i stigende grad har flyttet fokus fra de nære almenmenneskelige relationer.

HVORFOR INTERESSERER DET DIG AT INTEGRERE KROP OG SMYKKE?
Smykke og krop er integreret per definition, fordi smykket bliver en del af bæreren, og bæreren en del af smykket. I dette tilfælde går objekterne ind og påvirker kroppen og forstærker fortællingen. Placeringen er vigtig, fordi den tvungne åbning af munden både er anstrengende og ubehagelig i længere tid og giver associationer til en kaskade af opkast.

Foto / Søren Jæger

MALENE PIND JØRGENSEN (født 1980):

HVORFOR GUATEMALA KOBLET MED NORDEN?
Ubevidst har jeg altid været tiltrukket af Guatemalas farver og mønstre og motiver i deres klædedragter. Med min egen tradition for det nordiske håndværk og enkle linjer som kontrast til Guatemalas detaljerede tekstiler smelter det fremmedartede og det kendte sammen. Jeg ville placere mine smykker i et krydsfelt, hvor bæreren kunne genkende sig selv og samtidig opleve noget eksotisk og ukendt. For at forene de to kulturer har jeg blandet formgivning og materialer - en pompon, der efter den guatemalanske tradition ville være lavet i garn, er i mit smykke skabt i sølv.

HVORFOR HAR DU TAGET UDGANGSPUNKT I TØJ?
Jeg har taget udgangspunkt i klædedragten, da den også er en form for udsmykning. Guatemalanernes verden af gamle myter, fortællinger og historier ligger til grund for klædedragtens mønstre og farver. Det var naturligt for mig at koble beklædningens æstetik med smykker, fordi jeg altid har haft en fascination af tekstil i dialog med ædle metaller, hvor materiale og form forenes.

Foto / Malene Pind Jørgensen

INSTITUT FOR ÆDELMETAL er en toårig selvstændig overbygningsuddannelse, der fremmer et personligt, kunstnerisk og formmæssigt udtryk i et internationalt miljø / Uddannelsen udvikler kompetencer inden for materialeforståelse, eksperimenterende formgivning og konceptudvikling / Institut for ædelmetal ligger hos KEA, Københavns Erhvervsakademi, der udbyder en række uddannelser inden for designområdet */ www.kea.dk / www.Institutforaedelmetal.dk* *Tekst / Charlotte Jul / items.nu*

LOUISE GRENAA (født 1980):

HVORFOR ET TEMA SOM MENNESKETS FIRE TEMPERAMENTER?
Jeg læste en artikel om melankoli i Information, der handlede om sygeliggørelsen af sindets mørke sider - sider der ikke er accepterede i et samfund, der konstant jager lykke. Forfatterens pointe var, at angsten for kontroltab har overtaget nysgerrigheden. Hvorfor ikke blot acceptere, at tilstandens følelsesmæssige ustabilitet handler om det at være menneske på godt og ondt? Artiklen blev mit udgangspunkt, og derfra virkede det naturligt at inddrage de tre andre temperamenter og fortolke dem igennem smykker.

HVILKET TEMPERAMENT ER DIN FAVORIT OG HVORFOR?
Jeg arbejdede med alle fire temperamenter på én gang, og det var afvekslende at hoppe fra melankoliens tyngde til den sangvinske lethed og legende tilgang til livet over det koleriske temperaments overlegne og verbale karakter til det mere afdæmpede og underspillede flegmatiske. Så på trods af, at der selvfølgelig er elementer hos dem alle fire, som jeg i mindre eller højere grad identificerer mig med, har jeg ingen favorit.

Foto / Ditte Bolt

CHRISTINE BUKKEHAVE (født 1982):

HVORFOR KØNSIDENTITET I 1920-30'ERNES BERLIN?
Verden hyldede idealet om den gammeldags kernefamilie, mens homoseksuelle åbenlyst blev forfulgt, og nazismen spirede. Berlin var kendt for at rumme dette kontrastfulde spændingsfelt i et eskapistisk og dekadent natteliv, hvor seksualitetens mange ansigter blev udforsket, og det androgyne dyrket. Der var noget modigt og naivt over den måde, man eksperimenterede med forstillelse, udklædning og iscenesættelse på, mens verden ramlede udenfor. Og det blev jeg betaget af.

HVORFOR HAR DU SKABT ET FALLISK HORN?
Jeg ville gerne lave et smykke, hvor man oplever splittelse mellem kønnene, men som samtidig forenes i ét smykke. Smykket skulle bære en direkte naivitet og skabe en forbindelse mellem det feminine og det maskuline. Hornets iboende kvaliteter er allerede dyriske og refererer til begær, sex og lyster, som perioden bærer præg af. Hornet har et flot svaj med en guldknop på spidsen. Placeringen i lynlåsen på de stramme jeans synes jeg symboliserer en ny tid og understreger det androgyne.

Foto / Maria Kristine Vous

LINDSAY H. WALKER (født 1983):

WHY DO YOU TAKE AN INTEREST IN FUNERARY CUSTOMS?
My starting point was the traditions of tattooing and body decoration with that of mourning. I found that the practice of tattooing the skin and of branding, scarification, body modification etc. has been used by different cultures throughout time to mark the passing of a person. I was also drawn to the urn as a symbol of the soul of a person, and I liked the ability of containing something of another. I began working with skin marks and urns to create memento mori and mourning jewellery.

WHY HAVE YOU MADE A GLOVE?
One of the funerary symbols which stood out to me most was the symbol of a handshake. It influenced my designs and ideas for this project, so I thought it appropriate to make a glove because it covers the hand completely and works more with the anatomy of the hand in its design than is typical for rings or bracelets.

Foto / Daniel Rally Danielsen

smykke & korpus event 21. august – 30. september 2012

Kjøbenhavns Guldsmedelaug har sine rødder helt tilbage i 1429 og er et af verdens ældste laug. En af Laugets ambitioner er at viderebringe stolte faglige traditioner i en ny kontekst. Laugets medlemmer beskæftiger sig med alt fra traditionelt håndværk til moderne smykkekunst. Med Skt. Loye-prisen og hele eventen er det vores hensigt at promovere talentmassen og fagets håndværksdyder samt det kunstneriske potentiale.

I dag har man inden for vores fag ingen stærk kultur, der støtter udvikling af nye talenter! Vel vidende, at andre brancher har stor succes ved at sætte fokus på samarbejde med uddannelsesinstitutionerne, udvikling af talenter samt ideprojekter på tværs af fagområder. Derfor har Kjøbenhavns Guldsmedelaug valgt at gå foran med Skt. Loye-eventen og arrangerer blandt andet en stor talentudstilling på Designmuseum Danmark og tildeler 100.000,- kr. til en smykkeformgiver, der udviser et særligt talent.

Der har længe været et trængt forhold mellem det nye og anderledes kontra penge og det sikre. For 66 år siden turde Georg Jensen kaste sig ud i et samarbejde med en kunstner, Henning Koppel. Det blev en succes, som enhver virksomhed burde stræbe efter. Han var uddannet skulptør, og de smykker, korpus og bestik han designede for virksomheden, lignede ikke noget andet og var på alle måder banebrydende. For Georg Jensen har dette sats været af stor betydning, og Koppels designs blev klassikere.

Skt. Loye-prisen er indstiftet for at fremme de nye initiativer i et ældgammelt fag. I et land, der har flere store smykkevirksomheder, end man skulle forstille sig, og en andel i verdenshandlen, der kan måles,(!) mener vi, at det er branchens ansvar at starte nye samarbejder med talentmassen og opfordre industrien til at vove lidt mere. Vi vil gerne med denne pris være med til at sætte fokus på de nye smykkeformgivere, der tilføjer faget noget, det ikke har i forvejen.

Med den samlede event, som ud over den store talentudstilling på Designmuseum Danmark, byder på yderligere 18 udstillinger med i alt 60 udstillere, håber vi at få branchen og forbrugeres øjne op for, at det gode håndværk stadig eksisterer, og at det går hånd i hånd med masser af nytænkende design og spændende kunstneriske udtryk.

Ved at skabe et levende forum omkring Skt. Loye-prisuddelingen ønsker Guldsmedelauget ud over at vise vores uforbeholdne støtte til de smykkekunstnere, der tør, også at give startskuddet til et blomstrende samarbejde mellem formgiverne og virksomhederne.

Kjøbenhavns Guldsmedelaug har modtaget fonds- og sponsormidler fra følgende

Fonde
Danish Crafts
Ellen og Knud Dalhoff Larsens Fond
Danmarks Nationalbanks Jubilæumsfond af 1968
Grosserer L.F. Foghts Fond
Toyota-Fonden
Presseinitiativet, Udenrigsministeriet

Sponsorer
Aktiv Guld A/S
Ole Lynggaard A/S
Vester Kopi A/S

Skt. Loye 2012
© Kjøbenhavns Guldsmedelaug 2012
Redaktion: Mette Saabye og Nina Linde
Fotograf: Dorte Krogh
Layout: Eckardt ApS / 21221281.dk
Tryk: Sangill Grafisk
Oplag: 19.000
ISBN: 978-87-990397-1-5

der skal være en vis
party on a vacant r
er... samlinge